

Sag C-264/96

Imperial Chemical Industries plc (ICI)
mod
Kenneth Hall Colmer (Her Majesty's Inspector of Taxes)

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af House of Lords)

»Etableringsret — selskabsskat — overførsel fra et selskab til et andet inden for en koncern af retten til skattefradrag for driftstab — krav vedrørende hjemsted for selskaber, der tilhører koncernen — forskellig behandling på grundlag af hjemstedet — den nationale domstols forpligtelser«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat G. Tesauro fremsat den 16. december 1997	4698
Domstolens dom af 16. juli 1998	4711

Sammendrag af dom

1. *Præjudicielle spørgsmål — Domstolens kompetence — grænser — åbenbart irrelevant spørgsmål*
(EF-traktaten, art. 177)

2. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — skattelovgivning — selskabsskat — skattefradrag — national lovgivning, hvorefter konsortiumfradrag kun gives til selskaber, der udelukkende eller hovedsagelig ejer datterselskaber med hjemsted på det nationale område — ulovlig*
(EF-traktaten, art. 52, 56 og 58)

3. *Medlemsstater — forpligtelser — forhold uden for fællesskabsrettens anvendelsesområde — den nationale rets pligt til at fortolke national ret i overensstemmelse med fællesskabsretten — foreligger ikke*
(EF-traktaten, art. 5)

1. Under en præjudiciel sag i henhold til traktatens artikel 177 tilkommer det udelukkende de nationale retsinstanser, for hvem de konkrete tvister er indbragt, og som har ansvaret for den retslige afgørelse, der skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at de kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, de forelægger Domstolen. En afvisning fra realitetsbehandling af en anmodning fra en national retsinstans er kun mulig, hvis det viser sig, at den fortolkning af fællesskabsretten, som den pågældende retsinstans har anmodet om, åbenbart savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand.

2. Traktatens artikel 52 er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der for selskaber med hjemsted i denne medlemsstat, der deltager i et konsortium og derigennem ejer et holdingselskab og udnytter deres ret til fri etablering til gennem dette holdingselskab at stifte datterselskaber i andre medlemsstater, bestemmer, at et skattefradrag kun kan opnås, såfremt holdingselskabets virksomhed udelukkende eller hovedsagelig

består i at eje aktier i datterselskaber med hjemsted i den pågældende medlemsstat.

En sådan lovgivning, hvorefter den skattefordel, som konsortiumfradraget udgør, kun gives til selskaber, der udelukkende eller hovedsagelig ejer datterselskaber med hjemsted på det nationale område, benytter nemlig for de kontrollerede datterselskaber et bopælskriterium ved indførelsen af en differentieret beskatningsordning for konsortiumselskaber, der er etableret i denne medlemsstat, og kan ikke begrundes i nødvendigheden af at sikre sammenhængen i den nationale beskatningsordning som følge af, at det er umuligt at udligne det tab af skatteindtægter, som retten til at fradrage indenlandsk etablerede datterselskabers tab giver anledning til, gennem beskatning af overskuddet i datterselskaber med hjemsted uden for medlemsstaten, idet der ikke er nogen direkte sammenhæng mellem fradragsretten for et i et konsortium deltagende selskab for tab, som et af selskabets datterselskaber med hjemsted i denne medlemsstat har haft på den ene side, og på den anden side beskatningen af overskuddet i datterselskaber med hjemsted uden for denne medlemsstat.

3. Når en for den nationale ret verserende tvist drejer sig om en situation, der ikke er omfattet af fællesskabsrettens anvendelsesområde, er den nationale ret efter fællesskabsretten hverken forpligtet til at fortolke sit lands lovgivning, således at den stemmer overens med fællesskabsretten, eller til at undlade at anvende denne lovgivning. Såfremt én og samme bestemmelse ikke skal anvendes på et forhold, der falder inden for fællesskabsrettens anvendelsesområde, og alligevel kan finde anvendelse på et forhold, der ikke omfattes af det, må den kompetente myndighed i den pågældende stat rydde denne retlige usikkerhed af vejen, for så vidt som de rettigheder, der udspringer af fællesskabsbestemmelser, vil kunne antastes derved.